

ELISABETH FOR EVER

SYLVIE DENIS

În coridor pluteau sute de meduze. Flori de carne elastică, se adunau în cârduri sidefii și roz. Tentaculele lor se înfășurau cu dragoste în jurul încheieturilor lui Elisabeth.

Ar fi vrut să-i spună tatălui ei că prietenul său, Van Vanh, dorea să-i vorbească - acum. Ecluzele închise și culoarele octogonale invadate de meduze semnalau că tatăl ei blocase accesul spre apartamentul lui.

— Cum așa, s-a încuiat? întrebă Van Vanh. Trebuie totuși să-l putem întâlni. Știe că avem un program în desfășurare.

Elisabeth înălță din umeri. *Poate că știe, dar îl doare-n cot. Are ceva mai bun de făcut.*

— Ben, e închis, spuse ea. Sectorul lui e zăvorât. Penelope înregistrează apelurile. Dar ea nu-l poate anunța. Dacă vrei să-i vorbești va trebui să aștepți. Nu știu cât timp.

Van Vanh avu o tresărire de nerăbdare. Nu o credea. Ea văzu asta în ochii lui ca două pastile de bleu pal înmuiate într-o față lunară. Deveneau dure când Van Vanh încerca o emoție puternică.

Meduzele pluteau prin fața ecranului. Elisabeth le respinse cu dosul mâinii și-i explică din nou prietenului ei ce e cu tatăl său, că ea *nu putea să-l întâlnească*, oricum ar fi încercat. El făcu o grimasă și consultă un ecran așezat dedesubtul visio-ului său.

— Avem o întâlnire de club, o fuziune a împrejurimilor Virtuale, peste 103 minute... Dacă tatăl tău a uitat...

— Nu prea e în stilul lui, nu?

Dintr-o lovitură ea îndepărtă meduzele când acestea încercară să i se lipească de brațe.

— O să vină la timp. Nu trebuie decât să aștepti.

Era prost dispusă. Toți credeau că tatăl ei o prevenea când dispărea astfel. Lăsa poate ceva scris pe masa din bucătărie sau un holo în salon. Tu vorbești. El nu spune niciodată nimic. Nu știa nici ea mai mult decât ceilalți. Poate și mai puțin.

— Dacă își amintește, va ieși la timp. Dacă nu, o să vezi atunci... Ce vrei să-ți mai spun? Van Vanh deschise gura, un cerc rozaliu pe fața lui de pește. Ochii lui albaștri începură să-i iasă din cap. În loc să izbucnească, întrerupse convorbirea.

* * *

Elisabeth rămase în picioare pe coridor. Un grup de meduze, ajungându-i la glezne, o gâdilă neplăcut. Le pocni cu piciorul. Una din ele îi rămase agățată de pielea goală a coapsei. O apucă între două degete și o desprinse, tentacul cu tentacul. Dulce la atingere, carnea creaturii îi amintea de o catifea foarte fină ori de pielea aceea din care erau făcute niște bluze care-i plăceau tatălui ei - piele de antilopă. Închise din nou mâna și strivi animalul de ecranul visio. Aparatul zumzăi. În spatele peliculei vâscoase care acoperea ecranul apărură chipul unei femei.

— Elisabeth? Domnul fie lăudat, ești aici! Ce e pe mașina asta?

— Un filtru spart. Tata s-a închis, nu-l pot găsi. Revino mai târziu.

Ridică mâna ca să întrerupă imaginea.

— Hei, nu așa de repede! Avem o întâlnire. Trebuie să-ți fi lăsat un cod de acces. Doamne! Sunt cumva închiși...?

— Nu, nu am cod.

Nu avusese niciodată vreun cod. Blue Anna, una din colaboratoarele preferate ale tatălui său, o știa prea bine.

— Nici măcar în caz de accident? Penelope are instrucțiuni clare.

— Eu nu știu nimic. Ea are grijă de apartament și

stochează mesajele, asta-i tot. Eu am altceva de făcut.

Întrerupse comunicarea.

— Penelope?

— Da, Elisabeth?

Inteligența artificială avea o voce agreabil-neutră. Neclintita sa supunere o încânta pe Elisabeth.

— Este inutil să-mi transmiți toate apelurile. Spune-le tuturor acestor nepoțiți că și eu lucrez și că n-am chef să fiu deranjată. Și pregătește-mi micul dejun.

* * *

În timp ce mergea spre grădina de iarnă, Elisabeth reâncepu să se gândească la Van Vahn. El ar încerca, fără îndoială, s-o tulbure pe Penelope. Nu ar reuși, și atunci – îl cunoștea prea bine – s-ar înfuria. Ar fi amuzant.

Și ceilalți! Blue Anna, Andy March, Bebe Schwartz... Tatăl ei avea mulți prieteni... Nu-i era greu să și-i imagineze, încinși în hamurile lor, suspendați în centrul modulelor lor ca niște gălbenușuri de ouă, cu mufele ieșindu-le de la baza craniului ca niște smocuri de păr translucid.

Așteptau. Nu se întâmpla nimic. Se întrebau ce face Bartholomew Cook. Nu înțelegeau. Ei nu-l cunoșteau decât pe artist, persoana publică ale cărei creații îi încântau. Omul acela era întotdeauna punctual. Nu știau că persoana particulară – cea reală – se izola ore întregi pentru a se deda la perversiuni. Fără să știe de ce, ideea o fermeca pe Elisabeth. Își repeta, lovind meduzele cu piciorul: ei nu știu, nu știu, nu știu...

Anna știa. Ea le chema des, de ani de zile. Când află că Bartholomew Cook nu era de găsit, se mulțumi cu un „îmi voi aduce aminte” neutru și politicos. Van Vahn știa și el. Lucrase cu tatăl ei pentru Institutul de Cercetări Psihologice, fabrica substraturi emoționale pentru creațiile sale. Când îi cerea vești lui Elisabeth, aceasta avea întotdeauna impresia că se îngrijora de evoluția unei

experiențe pentru care nutrea un interes special. Ea nu-i pusese niciodată întrebări lui Van Vahn. Dar într-o zi o interogase pe Anna despre mama ei. Jenată, aceasta îi aruncase în grabă câteva clișee liniștitoare. Apoi se eschivase spunându-i că tatăl ei trebuie să-i vorbească.

Tâmpenii. Tatăl ei nu-i vorbea niciodată despre nimic.

* * *

Ajunsă în acest stadiu de reflecție, Elisabeth se opri brusc. O trecere exterioară i se închisese în față. Se apropie de peretele transparent și ridică ochii. Mult deasupra ei, habitatul artificial își întindea umbrele încastrate ale cupolelor. De-a lungul anilor Elisabeth nu știuse că trăia închisă. Tatăl ei îi spusese că locuia pe o stație artificială de pe orbita lui Marte, dar ea nu-și dădea seama ce înseamnă asta. Pentru ea, Demeter era un univers. Îl găsea imens și nu fusese niciodată tentată să iasă din el.

Într-o zi, în același loc, ridicase ochii și văzuse o fărâmă de lume spărgându-se. Mai întâi se stinseseră luminile care împodobeau una din umbrelele interioare. În câteva minute întunericul se propagase până la tentaculele de oțel care atârnav sub corpul principal al stației. Explozia o pulverizase pe una din ele. Văzuse interiorul lumii golindu-se în spațiu într-un gheizer de oxigen înghețat.

Nici Elisabeth, nici tatăl său nu pierduseră vreun prieten în accident, dar din acea zi ea pricepu cât era de mic și de fragil universul în care trăia. Înțelese mai ales că se puteau sătura de el și puteau decide să trăiască în altă parte: pe Pământ, pe Marte, pe asteroizi.

Remarcase că, atunci când îi vorbea despre lumea exterioară, tatăl ei se descotorosea de ea schimbând repede subiectul.

Ce voi face astăzi?

Ce făcea de obicei?

O mulțime de lucruri, de fapt. Citea, desena, asculta

muzică. Urmărea anumite programe educative pe rețeaua stației. Buchisea altele în biblioteca tatălui său. Petrecea în fața visio-ului ore întregi cu prietenii, care trăiau toți undeva la unul din celelalte nivele ale habitatului. I se întâmpla chiar să iasă din apartament și să meargă cu ei în parc ori la nivelul comercial. Dar nu în ultimul timp. În ultimul timp acești imbecili se conectaseră și ei la virtual. Părinții le plătiseră niște mufe ultimul model și le permisese să se branșeze la programele publice. Iar Elisabeth, cea mai bogată dintre ei, singura al cărei tată posedea nu doar un apartament personal (ceilalți, chiar și cei ai căror părinți ocupau posturi importante, se mulțumeau cu module în spații închiriate de companii multinaționale), Elisabeth, fiica unui artist celebru în întreg sistemul solar, refuza să le ofere prietenilor beneficiile modulului tatălui ei.

Deci erau cam certați acum.

Și apoi, Elisabeth era încăpățânată. Toate aceste universuri în cutie, spunea ea, *nu existau*. Erau vânt, eter, atomi care se agitau în gol.

Tatăl ei o credea proastă. În fond ea privea holo-uri, citea, asculta muzică: omul, creator de imagini și de imaginar, avea nevoie de creațiile sale. Realitățile virtuale nu erau cu mult diferite de altele. Nu exista nici un motiv de teamă. Teamă? Cum poate cuiva să-i fie teamă de lumile închise și minuscule pe care o eroare de programare le putea șterge? Nu-i era teamă. Se plictisea. Nu mai găsea nimic în imagini sau în cărți, care să adauge vieții ei ceva nou.

* * *

Ușa nu era diferită de ecluza care permitea separarea unul de altul a diferitelor sectoare ale apartamentului. Totuși rămânea întotdeauna închisă.

Iată ce-aș putea face astăzi, își spuse Elisabeth. Să deschid camera lui Barbă Albastră.

Asta nu putea să fie prea greu. Îl urmăse deseori pe tatăl ei până aici. El îi dăduse codul Penelopei și ușa se deschidea și se închidea după acel cod. Nu se folosisese niciodată de codul manual, nici de cheia magnetică, nici de vreun alt fel de încuietore secretă. Ai fi crezut că tatăl ei se simțea atât de sigur pe totala lipsă de curiozitate a fiicei lui încât nu credea că ar fi necesar să ia nici cea mai mică măsură de precauție. Până în acea zi nu avusese dreptate. Elisabeth îl spionase des, dar nu încercase niciodată să intre în încăperea secretă

— Penelope? DESCHIDE POARTA PATRU, COD CLARA.

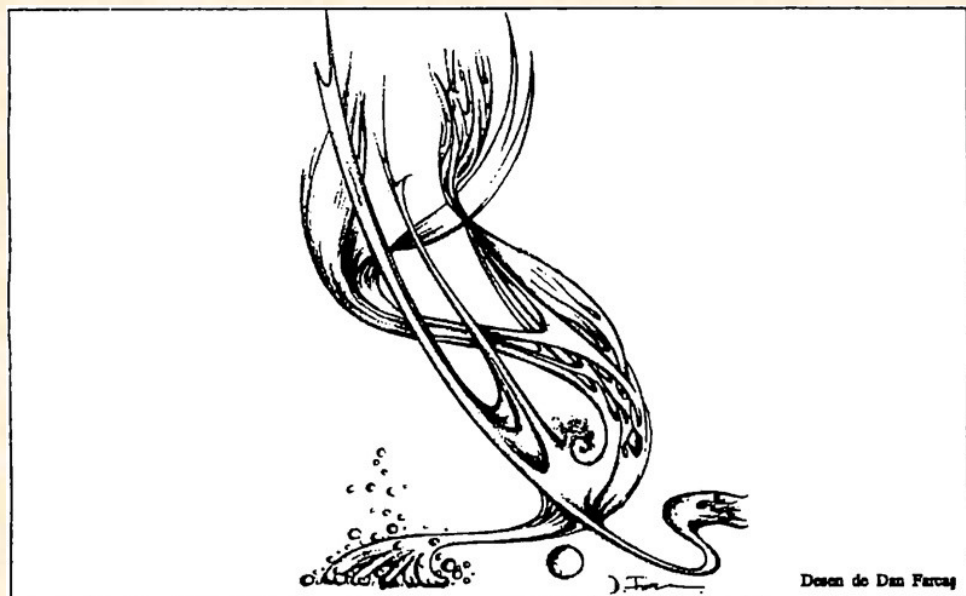
Penelope acceptă ordinul, în ciuda diferenței de frecvență vocală. Elisabeth intră.

* * *

Cum ar fi recepționat dacă n-ar fi știut deja ce ascundea tatăl ei? Ce-ar fi simțit descoperind că tatăl ei, disprețuind legile, poseda o instalație criogenică particulară? N-avea nici cea mai mică idee.

Gânditoare, Elisabeth merse de la cuvă la cuvă. Se aplecă peste trupurile goale care pluteau în baia de gel protector. Era ea, sub capacul gros de sticlă. La cinci, nouă, unsprezece, treisprezece ani... *Elisabeth for ever.*

Nu știa cum procedase tatăl ei. La început obținuse un anumit număr de embrioni identici. Dar apoi? Acea Elisabeth care era ea însăși astăzi crescuse din original sau era una din propriile ei clone, căreia Bartholomew

Cook îi injectase memoria sa? Elisabeth înclina spre prima soluție.

Credea că tatăl ei era suficient de atașat de singura și unica sa fiică pentru a dori nu doar s-o păstreze așa cum era la 5, 7 sau 9 ani, dar și să-i păstreze o personalitate coerentă.

Foarte curând înregistrările succesive ale memoriei sale o puseră pe drumul cel bun: Bartholomew Cook nu era totuși destul de bogat pentru a avea propria sa cutie Roch. Trebuia să meargă la un doctor. După fiecare din aceste prea numeroase vizite îl auzea pe tatăl ei plângându-se de prea multe probleme bănești. Când îl întreba de ce ținea să-i înregistreze memoria, el îi dădea mereu același răspuns: în cazul vreunui accident, draga mea, dacă ni se întâmplă ceva, ție sau mie, am putea fi transferați în alte corpuri.

Deci, în ciuda legii și a moralei, tatăl ei avea clone. Și, se

gândi ea, asta era tot ce făcea cu banii pe care îi câștiga din operele lui: cumpăra instalații criogenice, apoi fabrica întreținerea clonele proprii sale fiice.

* * *

Ultima cuvă era goală. Elisabeth își trecu mâna peste capac și citi: „Elisabeth, 36 de luni”. Treizeci și șase de luni? Trei ani? Era închis de dimineată cu un copilăș de trei ani? Chiar nu mai înțelegea nimic. Nu știa ce făcea el cu clonele. Același lucru pe care îl făcea cu ea când era mică, fără îndoială. Îi venea rău când se gândea.

Și ce făcea după aceea, după ce se folosea de ele? Își petrecea timpul cu ele? O după-amiază și deja nu mai era aceeași fetiță. Le ștergea oare memoria ori le lăsa să evolueze, alte Elisabeth crescând în ritmul ei, evoluând puțin câte puțin, cu încetinitorul...? Dacă le distrugea memoria asta însemna că de fiecare dată când le trezea sosiile o luau din nou de la zero, cu memoria pe care o avuseseră în momentul înregistrării. Era greu, dar posibil, să ștergi complet o memorie: clonele păstrau amintirea ștergerii. Păstrau urmele amprentelor memoriilor succesive... Tatăl ei prefera oare să și-o regăsească pe Elisabeth neatinsă ori cultiva în secret o întreagă serie de Elisabeth?

Nu există decât o cale pentru a afla, își spuse ea, trecând de la cuvă la cuvă.

O întâlnire cu mine însămi, față în față. E fascinant, dar pe care s-o aleg? Unsprezece ani... sau treisprezece? Nu, nu 13, e prea recent. Și apoi, acum doi ani eram idioată. Zece ani? O vârstă așa de frumoasă. La ce mă gândeam când aveam zece ani? E totuși ciudat când te gândești la tot timpul care se scurge în copilărie și pe care îl uităm...

- Penelope, cât timp durează să trezești o clonă?
- Aproape o oră. Dar nu cred că tatăl tău ar fi de acord.
- Dar poți s-o faci?
- Dacă dai comandă prioritară, da.

Una din rarele precauții luate de tatăl ei: dacă dintr-un motiv sau altul Elisabeth s-ar fi aflat singură, Penelope ar fi ascultat-o ca pe el însuși. Dar pentru început părăsi încăperea și merse în modulul de comandă al apartamentului.

Câteva explorări în sistemul de închidere al ecluzei și partida fu jucată: tatăl său, închis în propriul sector, nu mai putea ieși câteva ore bune. Îi ordonă Penlopei să trezească clona în vârstă de 7 ani și plecă să-și ia micul dejun.

Elisabeth își regretă gestul din momentul în care văzu puștoaica, trezită, punându-și una din hainele ei vechi.

— Unde e tata?

Elisabeth n-o recunoscuse pe Elisabeth I. Cum ar fi putut? Cum ar fi fost capabil un copil de 7 ani să conceapă că nu era unica fiică a tatălui adorat, ci o reproducere, un dubiu, o jucărie? Elisabeth I deschidea sertare și cutii, căuta roboți vechi și păpuși, încerca să aducă la suprafață amintiri până acum adormite...

Șapte ani. Ce putem oare face, gândi, la 7 ani? Cum putem deveni cu totul altă persoană?

— În curând va fi ziua mea. El a zis că vom merge în parc și ne vom plimba cu planorul.

Elisabeth tresări și lăsă să-i cadă animalul de pluș pe care tocmai îl scosese din fundul unei lăzi cu jucării. Își amintea de acea aniversare. Tata o dusesese în parcul nivelului 4, cel mai mare și mai frumos de pe stație. Închiriaseră un mic planor. Revedea arborii defilând pe sub ei și filtrele, la fel de mari ca și umbrelele de soare, din acea regiune a habitatului. Pluteau deasupra lor și ea încerca să le apuce de tentaculele lungi. Memoria acestei clone data dinainte de aniversare. Câte zile trecuseră de atunci pentru ea? Imposibil de spus. Dar se părea că tatăl ei nu-i ștersese memoria după fiecare „utilizare”.

Puștoaica sări din patul în care se cocoșase și se îndreptă spre biroul Elisabethei. Luă un condei, o foaie de scris, și se întoarse să se așeze în pat.

— Se va întoarce curând? Tata...

Confruntată cu un copil viu și nu (după cum crezuse, mai mult sau mai puțin) cu un zombie fără creier, Elisabeth îi povesti că tata era plecat cu o treabă și că-i ceruse ei s-o supravegheze. O idee tâmpită; tatăl ei nu ieșea niciodată, iar Penelope era întotdeauna de ajuns pentru a o supraveghea. Puștoaica acceptase totuși povestea fără să clipească. Acum stătea în fața ei, plină de farmec. Elisabeth, care nu-și mai văzuse vreun holo de ani de zile, își redescoperea cu stupoare ochii mari și verzi, părul negru și cârlionțat, pielea fină, surâsul strălucitor. Drăgălășenia.

Puștoaica acoperise foaia cu mâzgăleli. Le ștergea cu un gest stângaci - mâinile îi erau încă prea mici pentru suprafața paginii - apoi abandonează foaia pe podeaua camerei. Veni spre Elisabeth, o luă de mână și o întrebă:

— Nu mâncăm? Mie mi-e foame.

De la micul dejun al Elisabethei nu trecuse prea mult, dar... de ce nu? În timp ce copilul va mânca, va fi ocupată și Elisabeth se va putea gândi.

Se instalează la masa de sticlă și răchită din grădina de iarnă. Penelope servi al doilea mic dejun, pentru două persoane. Puștoaica devoră jeleu de alge, pâine prăjită, ciocolată cu lapte și grapefruit. Elisabeth încerca să se gândească. Micuța însă nu contenea să trăncănească. Vorbea de jucăriile ei, de prietenii ei și de tatăl ei. Mai ales de tatăl ei. Elisabeth își văzu trecutul, atât de apropiat totuși, tâșnind dintr-un abis pe care nu-l cunoștea.

— Tu nu mănânci?

— Nu prea mi-e foame.

— Vrei să-ți fac o tartină?

Doamne, iartă-mă, oare într-adevăr așa fusese ea? Atât de drăguță, de naturală, de amabilă? În ochii ăștia mari nu era nimic altceva decât nevinovăție și curiozitate.

E adorabilă, cu adevărat adorabilă. Nu mă cunoaște, nu știe că poate sunt pe cale să-i fac rău și are încredere în mine. Trăiește într-o lume așa de simplă! Tatăl ei o adoră,

el e cel mai bun om de pe pământ. Cum și-ar putea imagina că ea nu-i decât produsul unei perversiuni?

Dintr-o dată fetița își lăsă deoparte micul dejun. Se ridică și, cu mâinile încrucișate la spate, serioasă ca un ministru, începu să se plimbe.

Își adoră tatăl. Nu se gândește prea des la mama ei. Știe că a murit demult când ea era foarte mică. Dar n-a fost nici o mamă: a fost o idee. Ea nu e cu adevărat o ființă umană.

Tatăl ei nu-i vorbise niciodată despre sufletul omului. Ca și cum n-ar fi existat niciodată așa ceva. Ca și cum Elisabeth n-ar fi avut mamă. Era o clonă, de ce nu... dar atunci de ce-i inventase o mamă? La ce bun o minciună când nimeni nu se temea de adevăr?

* * *

— Elisabeth?

Vocea nu venea din nici o direcție anume.

— Elisabeth, trebuie să-ți vorbesc. Lasă-mă să ies.

— Să-mi vorbești? Despre ce?

— Despre... Îmi pare rău, Elisabeth. Am vrut mereu să ți-o spun.

— Dar era cu mult mai simplu să lași ușa încăperii deschisă și să speri că voi sfârși prin a afla.

Așezată pe jos lângă ea. Micuța făcu ochii mari și încetă jocul. Își dădu osteneala s-o convingă să iasă din cameră. Nu înțelesese schimbul de replici dintre cea mai în vârstă și tatăl ei. Dar simțise că ceva nu era în regulă.

Elisabeth se închise cu ea în modulul de control. Tatăl ei o imploră să-l lase să iasă și să-i vorbească. Nu se lăsă convinsă. Tăie sunetul. Rămaseră singure. În tăcere. Din când în când fetița își ridica ochii din jucăriile ei pentru a o observa pe Elisabeth.

Elisabeth știa ce voia. Avea nevoie doar de câteva minute de gândire înainte de a-i expune tatălui ei termenii înțelegerii. Când se simți pregătită, restabili legătura cu el.

— ...răspunde, Elisabeth! Nu mă obliga să fac totul public. Dacă nu-mi răspunzi în zece minute folosesc intercomul de ajutor și chem poliția...

— Inutil. Am o propunere pentru tine.

— Ah! în sfârșit.

— Vreau să-mi vorbești despre mama. Vreau să știu totul despre ea și despre voi doi. Vreau o înregistrare a memoriei tale.

— ...

— Dacă nu, o țin pe micuță și-i explic totul.

În timpul jumătății de oră de tăcere care urmă Elisabeth nu încetă să străbată camera în lung și-n lat. Când fetița o întrebă ce se întâmplase, îi spuse să tacă și să n-o plictisească. Surprinsă, puștoaica tăcu și reâncepu să se joace cu păpușile date de Elisabeth. Era bosumflată.

— Ce i-ai spus până acum?

Elisabeth tresări. Nu se aștepta ca tatăl său să reacționeze atât de repede.

— Nimic. E cu mine, atâta tot. Aude tot ce se întâmplă. M-ar surprinde să înțeleagă. Câteva secunde de tăcere, apoi:

— Vreau să te las să ajungi la câteva din amintirile mele, Elisabeth, dar nu la toate. Mă lași să prepar o capsulă?

Elisabeth reflectă. Tatăl ei trebuia să posede deja mai multe versiuni publicate ale memoriei sale. N-ar fi decât ceea ce le dădea rarelor lui amante. Nu i-ar fi luat prea mult să insereze ceea ce voia ca Elisabeth să afle despre soția lui. Ceea ce-i dădea el voie să știe... ar fi totuși mai mult decât îi spusese până atunci. Nimic n-ar împiedica-o ca mai târziu să ancheteze pe cont propriu.

— De acord, dar atenție: vreau fapte. Elementele verificabile. Nu vreau păcăleală, altfel clonele vor afla.

— Nu trebuie să le porți pică, Elisabeth, nu e vina lor. Am nevoie de o oră, e bine?

Părea înmuiat dintr-o dată. Ca și cum într-un fel ar fi prevăzut demult ceea ce era pe cale să i se întâmple.

— Bine. Când ai terminat, lasă capsula pe biroul tău. Voi veni s-o caut.

* * *

În noul răstimp de tăcere se plimbă iar de-a lungul și de-a latul camerei.

Iată. De luni de zile refuz implantul acela și n-o să pot citi înregistrarea fără el. Ceilalți se vor strica de răs.

Și ce dacă? N-o să dea acum înapoi numai ca să nu scadă în ochii lor. Nu-i mai rămânea decât să-l aleagă dintre prietenii tatălui ei pe acela care să execute operația. Cea mai mare parte din ei, era sigură de asta, erau capabili să-i procure materialul necesar după mai puțin de trei telefoane. Cine, atunci? Andy, omul planetelor? Nu, ar face-o să plătească prea scump. Bebe Schwartz? Prea șmecher. N-avea chef să-i suporte curiozitatea bolnavă. Blue Anna? Nu, era prea apropiată de tatăl ei. Ar fi pus întrebări. Van Vahn. Da, pe măsură ce reflecta la asta, individul agasant cu mutră de pește i se părea cel mai bun aliat. Nu ar întreba nimic pentru simplul motiv că ar înțelege totul fără ca ea să spună vreun cuvânt. Va fi exasperant, dar prefera ca el să citească în ea ca într-o carte decât să inventeze explicații. Ceru legătura cu apartamentul lui.

Van Vahn o ascultă fără ca fața lui palidă să fie marcată de vreo emoție.

— În cât timp ai putea fi aici?

— Două ore. Mai puțin, poate.

— Aștept.

Ușa apartamentului lui Van Vanh era formată din benzi late. Acestea se îndepărtară pentru a o lăsa să intre atunci când își dădu numele I.A.-ului. În interior, un tunel de fibre transparente o conduse până la camera principală. Van Vanh ieși dintr-unul din module, separat de spațiul central printr-o perdea de cabluri.

— Surprinsă?

Elisabeth parcurse cu privirea benzile, tuburile, împletiturile și verigile care se înnodau pe pereții supli, se alungeau pe pereți ori cădeau din plafon.

— Nu credeam că te interesează atât de mult decorul în care trăiești.

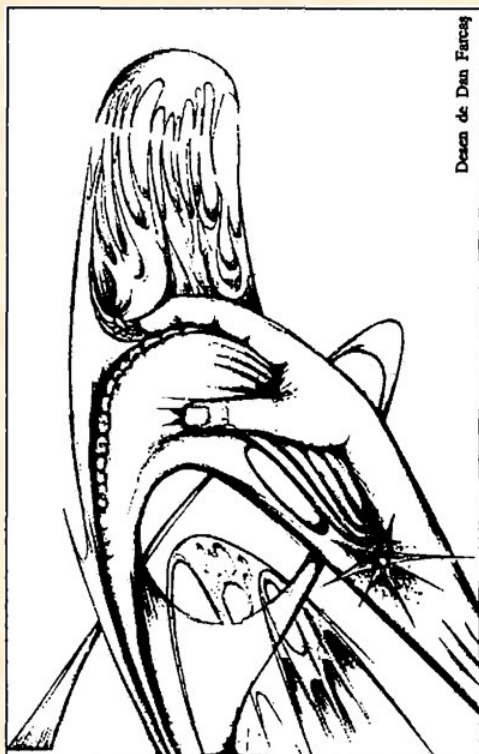
— Fac parte din Clubul Decoratorilor Spațiului Interior. Organizăm concursuri de decorațiuni interioare. Tema actuală este, după cum poți vedea, fibrele.

Descumpănită, Elisabeth nu găsi nimic de spus. Luă loc pe sofa – un sac mare, transparent, umplut cu fire de plastic multicolore –, pe care i-o indicase gazda. Și așteptă. Van Vanh își instalează silueta longilină pe un cilindru de bumbac și făcu la fel.

— De ce mă privești așa?

— Cum?

— Cum? Van Vanh, lasă prostiile. M-ai primit politicos, desigur, dar mă privești cum m-ai privit întotdeauna de când eram mică de tot. Ca și cum ai fi pe cale să-mi înregistrezi cel mai mic cuvânt, cel mai mic gest. Am

impresia că nu voi reuși să te surprind vreodată. Sunt vinovată de ceva?

Pe buzele moi ale omului-pește se lăți un zâmbet.

— Am considerat întotdeauna că tatăl tău face o gravă eroare că nu-ți explică nimic. I-am spus-o, dar n-a vrut sau n-a putut să țină seama de sfaturile mele. Vei suferi, domnișoară, dacă te vei brânșa la documentul pe care ți l-a dat.

Înregistrarea se găsea în buzunarul ei. O puse pe masă.

— Dar vreau să știu, Van Vanh. Am știut dintotdeauna, mai mult sau mai puțin conștient, că există clone. Acum le-am văzut și vreau să aflu cine e mama mea și de ce el a hotărât să facă ce a făcut.

— Nu ai mamă.

Van Vanh continuă înainte ca ea să poată protesta.

— Sunt sigur că te-a mințit în continuare. Prefer să ți-o spun eu, chiar dacă-mi va purta pică pentru tot restul vieții. A avut o soție. Se numea Clara Bowles. Lucra la Banca Generatică. Tatăl tău și cu ea își doreau un copil, dar nici o tehnică de fecundare artificială n-a avut nici un succes. Un caz rar. „Mama” ta a făcut o depresie nervoasă și a refuzat să continue tratamentele. Nu voia să audă de nici o mamă purtătoare și nici de adopție. Tatăl tău își dorea un copil cu orice preț. Fără să-i spună, a adoptat un embrion de la bancă.

Lui Elisabeth lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji de când Van Vanh îi spusese că nu avea mamă. El se scormoni prin buzunare, găsi o batistă de hârtie și i-o dădu.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Ea avu ocazia să ajungă la registre în timpul serviciului. Tatăl tău nu se mulțumise să-și dea copilul să fie purtat de o mamă de substituție. Trecuse imediat la clonare. Apăruseră unele probleme și laboratorul fusese obligat să facă mai multe încercări. Bebelușii aveau aproape nouă luni când ea a aflat...

— L-a părăsit?

— L-a crezut nebun și s-a întors pe Pământ. Nu s-au revăzut niciodată.

Van Vanh nu voia să-i instaleze implantul. Ea trebui s-o facă. Își spunea, fără să știe de ce, că iar fi fost de folos mai târziu. În momentul când se pregătea să plece, Van Vanh o reținu.

— Elisabeth, îi spuse el, nasul la cutie.

— Da, Van Vanh.

— Nu uita că tatăl tău de iubește.

Trebuie să-i râdă în față.

— Știi, spuse ea, și eu îl iubesc. Nu e vina mea că a mers prea departe.

* * *

La întoarcerea în încăperea secretă, Elisabeth merse de la o cuvă la alta. Se aplecă peste clonele adormite.

Clonele mele. Semenele mele. Surorile mele.

Cuvintele sunau însă găunos. Nu avea nimic în comun cu ele...

— Penelope!

— Da, Elisabeth?

— Trezește-le.

— Vrei să trezesc clonele?

— Da. Pe toate. Acum. Și deschide și sala a doua.

— Nu există o a doua sală.

Trebuia să aibă el una. Van Vanh spunea că avuseseră probleme cu clonele. Încercaseră de mai multe ori...

— Comandă prioritară, Penelope!

În fundul încăperii se mișcă un panou. Elisabeth ezită. Chiar avea chef să vadă niște monștri?

— Confirmi trezirea clonelor? întrebă inteligența artificială, pe care un program de securitate trebuia să o împiedice să se supună.

— Confirm! îi aruncă Elisabeth, pătrunzând în cealaltă încăpere.

Găsi acolo aceleași cuve.

La început nu putu să se apropie. Se obligă să facă un pas, apoi altul, până când se găsi lângă un sarcofag electronic, cu mâinile întinse pe capac, încet, coborâ privirea.

Prima dintre surorile ei părea normală. După câteva secunde însă Elisabeth văzu că degetele de la mâini și de la picioare erau topite în niște înotătoare grosolane.

A doua părea mai finisată: corpul fusiform, de bebeluș, în vârstă de aproape un an, era acoperit cu o blană scurtă și argintată ca a focilor. Nici mâinile, nici înotătoarea caudală nu aveau nici cel mai mic defect.

A treia avea corpul normal și o coadă lungă în loc de picioare.

A patra n-avea ochi.

A cincea nu avea membre.

Ultima ar fi putut, probabil, să aibă aripi; nu rămăsese din ea decât un terci trist.

Elisabeth ameți. Pe Pământ, dacă clonele ar fi fost descoperite, tatăl ei ar fi mers la pușcărie. Pe Marte scandalul i-ar fi ruinat reputația și amenda i-ar fi amenințat serios averea. Pe Demeter avea, fără îndoială, destui prieteni pentru ca nimic să nu transpire niciodată.

Se învârti pe călcâie și ieși din încăpere.

Ce voise el să facă? Să fabrice un copil pe măsura lui, fără îndoială. Un copil de altundeva, din mare sau din spațiu. Ca să trăiască... unde? Pe Marte? Pe centura de asteroizi? Elisabeth se gândi la delfinii ce trăiau în marea artificială pe care coreenii o săpaseră în centrul Deimos-ului. Se văzu zbenguindu-se cu ei, o creatură prizonieră într-o lume de buzunar, ruptă pentru totdeauna de restul Universului.

De ce n-a părăsit el stația? Poate clonele nu erau viabile. Dar atunci de ce să le conserve. Probabil că nu obținuse autorizația necesară. Hotărâse să le păstreze. Să încerce, așteptând, o nouă experiență. Își fabricase o fiică și nu suportase s-o vadă crescând.

Ajunse la ușa dintre cele două încăperi. În fața ei,

așezată într-o cuvă goală, una din surorile ei se întindea. Privirile lor se încrucișară. Elisabeth și-o întoarse imediat pe a sa.

Să se descurce, gândi ea. Fiicele lui să se întâlnească și să discute. Să se ia de mâini și să danseze în jurul lui o horă. Să facă schimb de amintiri. Să-i pună întrebări. Și să le explice el de unde vin și de ce le-a condamnat să nu trăiască după bunul său plac - ea se spală pe mâini.

Plecă. Nu vor mai fi clone. Dacă tatăl ei vrea să-și păstreze intactă imaginea fiicei lui va trebui să se mulțumească cu trecutul - dacă totuși mai poate să-și manipuleze creaturile după cheful lui... Merse în camera ei și-și umplu un sac cu tot ce-i căzu în mână, apoi făcu o cerere pentru a fi admisă la căminul de adolescenți al stației. Trecând pe coridorul exterior, văzu fetița pe care o trezise. Așezată pe jos, plângea cu lacrimi fierbinți. Nu înțelegea nimic din ce i se întâmpla. Cu atât mai rău.

Elisabeth plecă. Întoarse spatele clonelor. Surorile sale. Părăsi apartamentul cu meduze și pe Penelope. Părăsi stația și universul ei limitat și confortabil, își părăsi prietenii și iluziile lor.

Și poate pentru prima dată, Elisabeth se gândi la acea altă lume despre care tatăl ei nu-i vorbise niciodată: viitorul.

***Traducerea:
Alina Radu***